

אֶתְמַר דְּלֹא לִיבְעֵי לְבַר נָשׁ לְאַשְׁתַּכַּחא בְּשׁוּקָא, בְּגִין
 דְּכִיּוֹן דְּשָׂרְיָא דִּינָא לֹא אֲשַׁנַּח בֵּין זַכָּאָה וְחִיבָא, וְלֹא
 בְּעֵי (לְאַסְתַּכְּלֵא) לְאַשְׁתַּכַּחא תַּמָּן. וְהָא אֶתְמַר דְּבְגִין כְּדָ
 אֲסִתִּים נַח בְּתִיבָה וְלֹא יִשְׁנַח בְּעֶלְמָא בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא
 יִתְעַבִּיד. וּכְתִיב (שְׁמוֹת יב) וְאַתֶּם לֹא תַעֲזוּ אִישׁ מִפֶּתַח
 בֵּיתוֹ עַד בֶּקֶר עַד דִּיתְעַבִּיד דִּינָא. וּבְגִין כְּדָ וַיֹּאמֶר
 הַמַּלְט עַל נַפְשֶׁךָ אֶל תְּבִיט אַחֲרֶיךָ וְגו'.

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָווּ אֲזֵלִי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק דִּינָא דְּעַבִּיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא בְּמַבּוּל וְדִינָא דְּסָדוּם, תְּרוּוּיָהּ דִּינִין דְּגֵיהֶנּוּם הָווּ
 בְּגִין דְּחִיבֵי גֵיהֶנּוּם אֶתְדָּנוּ בְּמֵיא וּבְאַשָׁא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק סָדוּם בְּדִינָא דְּגֵיהֶנּוּם אֶתְדָּן, דְּכְתִיב
 וַיִּי הַמְטִיר עַל סָדוּם וְעַל עַמּוּרָה גִפְרִית וְאֵשׁ
 מֵאֵת יְיָ מִן הַשָּׁמַיִם. דָּא מַסְטָרָא דְּמֵיא וְדָא מַסְטָרָא

לשון הקודש

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָווּ הוֹלְכִים
 בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, הֲדִין
 שַׁעֲשֵׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַבּוּל וְהֲדִין
 שֶׁל סָדוּם, שְׁנֵיהֶם דִּינֵי הַגֵּיהֶנּוּם הָיוּ, כִּי
 רָשָׁעֵי הַגֵּיהֶנּוּם נִדּוּנִים בְּאֵשׁ וּבַמַּיִם.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, סָדוּם נִדּוּנָה בְּדִין
 הַגֵּיהֶנּוּם, שְׁכַתּוּב וְה' הַמְטִיר עַל סָדוּם וְעַל
 עַמּוּרָה גִפְרִית וְאֵשׁ מֵאֵת ה' מִן הַשָּׁמַיִם.
 זֶה מַצַּד שֶׁל מַיִם וְזֶה מַצַּד שֶׁל אֵשׁ. זֶה וְזֶה

שׁוֹרָה בְּעוֹלָם, הָרִי לְמַדְנֵוּ שְׁלֹא צָרִיךְ
 לְבַנֵּי אָדָם לְהַמְצִיא בְּשׁוּק, בְּגִלְל שְׁמַכִּיּוֹן
 שְׁשׁוּרָה דִּין, לֹא מִכְּחִין בֵּין זַכָּאֵי לְחִיבֵי,
 וְלֹא צָרִיךְ לְהַמְצִיא שָׁם. וְהָרִי לְמַדְנֵוּ
 שְׁבִסְפַת זֶה נִסְגֵר נַח בְּתַבָּה וְלֹא נִמְצָא
 בְּעוֹלָם בְּשַׁעֲה שְׁהֲדִין נַעֲשֵׂה, וּכְתוּב (שְׁמוֹת
 יב) וְאַתֶּם לֹא תַעֲזוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד
 בֶּקֶר, עַד שְׁנֵיעֲשֵׂה הֲדִין. וּמִפְּנֵי כְּדָ, וַיֹּאמֶר
 הַמַּלְט עַל נַפְשֶׁךָ אֶל תְּבִיט אַחֲרֶיךָ וְגו'.

דָּאֵשָׁא. דָּא וְדָא הוּא דִּינָא דְגִיְהֵנָם, וְחֵיבִין דְגִיְהֵנָם
בְּתַרִּין דִּינִין אֵלִין אֲתַדְנוּ.

אָמַר לִיה דִּינָא דְחֵיבֵי דְגִיְהֵנָם תְּרִיסַר יָרְחֵי,
וְקִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא סָלִיק לֹון מְגִיְהֵנָם, וְתַמָּן
מִתְלַבְּנִין וַיִּתְבִּין לְתַרְעָא דְגִיְהֵנָם, וְחַמָּאן אַנּוּן חֵיבִין
דְּעָא לִין וְדִנִּין לֹון תַּמָּן, וְאַנּוּן תַּבְּעֵי רַחֲמֵי עֲלֵיהוּ.
וְלַבְתַּר קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא חֵיִם עֲלֵיהוּ וְאַעִיל לֹון
לְדוּכְתָא דְאַצְטְרִידָה לֹון. מַהֲהוּא יוֹמָא וְלַהֲלָאָה גּוּפָא
אֲשֶׁתְכֶךָ בְּעַפְרָא וְנִשְׁמַתָּא יִרְתָּא ^(דף קז ע"א) אֲתַרְהָ
בְּדַחֲזֵי לָהּ.

תָּא חֲזֵי דְהָא אֲתַמָּר דְאַפִּילוּ אַנּוּן בְּנֵי טוֹפְנָא לָא
אֲתַדְנוּ אֵלָא בְּאַשָׁא וּמִיָּא. מִיָּא קְרִירָן נַחְתֵּי
מְלַעִילָא, וּמִיָּא רְתִיחָן סָלְקֵי מִתַּתָּא בְּאַשָׁא. וְאַתַּדְנוּ
בְּתַרִּי דִּינִין, בְּגִין דְּדִינָא דְלַעִילָא חָכֵי חָוָה, בְּגִין כְּךָ
בְּסָדוּם גְּפָרִית וְאַשׁ.

לשון הקודש

הוא חס עליהם ומכניס אותם במקום
שצריך להם. מאותו יום והלאה הגוף
שוכך בעפר והנשמה יורשת מקומה
כראוי לה.

בא ראה, שהרי נאמר שאפילו אותם
בני המבול לא נדונו אלא באש ומים.
מים קרירים ירדו מלמעלה, ומים
רותחים עלו מלמטה באש. ונדונו בשני

הוא דין הגיהנם, ורשעי הגיהנם נדונים
בשני הדינים הללו.

אמר לו, הדין של רשעי הגיהנם שנים
עשר חדשים, והקדוש ברוך הוא מעלה
אותם מהגיהנם, ושם מתלבנים ויושבים
לשער הגיהנם, ורואים אותם רשעים
שנכנסו ודנים אותם שם, והם מבקשים
עליהם רחמים, ואחר כך הקדוש ברוך

אָמַר לִיה אֵי יְקוּמוּן לְיוֹם דִּינָא. אָמַר לִיה הָא
 אַתְמָר. אָבַל אֲלִין דְּסָדוּם וְעַמּוּרָה לָא יְקוּמוּן,
 וְקָרָא אוֹכַח דְּכִתוּב, (דברים כט) גַּפְרִית וּמַלַּח שֶׁרְפָה כָּל
 אֲרֻצָּה לֹא תִזְרַע וְלֹא תִצְמִיחַ וְגו', אֲשֶׁר הֶפְדָּ יְיָ בְּאִפּוֹ
 וּבַחֲמָתוֹ. אֲשֶׁר הֶפְדָּ יְיָ בְּעֵלְמָא דִּין. בְּאִפּוֹ, בְּעֵלְמָא
 דְּאֲתִי. וּבַחֲמָתוֹ, בְּזַמְנָא דְּזַמְנֵין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְאַחֲרֵי מַתְיָא. אָמַר לִיה תָּא חַוִּי, פָּמָה דְּאַרְעָא
 דְּלָהוֹן אַתְאַבִּיד לְעֵלַם וְלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא, הָכִי נָמִי
 אַתְאַבִּידוּ אַנּוּן לְעֵלַם וְלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא.

וְתָא חַוִּי, דִּינָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּינָא לְקַבֵּל
 דִּינָא. אַנּוּן לָא הָוָה תִּיַיבִין נַפְשָׁא דְּמַסְכְּנָא
 בְּמִיכָלָא וּבְמַשְׁתֵּיָא, אוֹף הָכִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא
 אַתִּיב לֹון נַפְשֵׁיהוּ לְעֵלְמָא דְּאֲתִי. וְתָא חַוִּי, אַנּוּן
 אַתְמַנְעוּ מַצְדָּקָה דְּאַקְרִי חַיִּים, אוֹף קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא

לשון הקודש

בזמן שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות
 מתים. אמר לו, בא ראה, כמו שארצם
 אבדה לעולם ולעולמי עולמים, גם כך
 הם אבדו לעולם ולעולמי עולמים.

ובא ראה שדין הקדוש ברוך הוא דין
 בנגד דין. הם לא השיבו את נפש העני
 במאכל ומשקה - גם כך הקדוש ברוך
 הוא לא השיב נפשם לעולם הבא. ובא
 ראה, הם נמנעו מצדקה שנקראת חיים -

דינים, משום שדין של מעלה כך הוא,
 ולכן בסדר גפרית ואש.

אמר לו, האם יקומו ליום הדין? אמר לו,
 הרי נתפאר, אבל אלו של סדרם ועמרה
 לא יקומו, והפתוב מוכיח, שפתוב (דברים
 כט) גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא
 תזרע ולא תצמח וכו', אשר הפך ה'
 באפו ובחמתו. אשר הפך ה' - בעולם
 הזה. באפו - בעולם הבא. ובחמתו -

מִנֵּעַ מִנִּייהוּ חַיִּים בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי. וּבְמָה
 דְּאֲנֹן מְנַעוּ אֲרַחֵן וּשְׁבִילֵין מִבְּנֵי עֶלְמָא, הָכִי נָמִי
 קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַע מִנִּייהוּ אֲוֲרַחֵן וּשְׁבִילֵין דְּרַחֲמֵי
 לְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי.

רַבִּי אָבָא אָמַר פְּלָהוּ בְּנֵי עֶלְמָא יְקוּמוּן, וְיְקוּמוּן
 לְדִינָא וְעֲלֵיהוּ כְּתִיב, (דניאל יב) וְאַלְהָה לְחַרְפוֹת
 לְדַרְאוֹן עוֹלָם. וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְאִרֵי דְרַחֲמֵין
 אִיתוּ, פִּינֹן דְּדָן לְהוּ בְּהַאי עֶלְמָא וְקַבִּילוּ דִּינָא, לֹא
 אֲתַדְּנֹו בְּכֻלְהוּ דִּינִין.

אָמַר רַבִּי חֵיָא כְּתִיב וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מֵתוֹךְ
 הַהֶפְכָּה וְגו'. מַהוּ בְּהַפְךָ אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר
 יָשָׁב בָּהֶן לוֹט. אֵלָא בְּכֻלְהוּ עֶבֶד דִּיּוֹרִיָּה לוֹט, דְּכְתִיב
 וְלוֹט יָשָׁב בְּעָרֵי הַכְּפָר וַיֵּאֱהֶל עַד סְדוֹם. (וכתיב אֲשֶׁר יָשָׁב
 בָּהֶן לוֹט. אֵלָא וְדָאֵי בְּכֻלְהוּ עֶבֶד דִּיּוֹרִיָּה) וְלֹא קַבִּילוּ לֵיהּ, פֶּר דְּמִלְךָ

לשון הקודש

הוא הוא בעל הרחמים, פִּינֹן שְׂדָן אוֹתָם
 בְּעוֹלָם תְּזַה וְקַבִּלוּ דִּין, לֹא נְדוּנוּ בְּכָל
 הַדִּינִים.

אָמַר רַבִּי חֵיָא, כְּתוּב וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט
 מֵתוֹךְ הַהֶפְכָּה וְגו'. מַהוּ בְּהַפְךָ אֶת
 הָעָרִים אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן לוֹט? אֵלָא בְּכָל
 עֶשֶׂה דִּיּוֹרוֹ לוֹט, שְׁכַתוּב וְלוֹט יָשָׁב בְּעָרֵי
 הַכְּפָר וַיֵּאֱהֶל עַד סְדוֹם. וּכְתוּב אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן
 לוֹט. אֵלָא וְדָאֵי שְׁכַתְלָם עֶשֶׂה אֶת דִּיּוֹרוֹ וְלֹא

– אִף הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַע מֵהֶם חַיִּים
 בְּעוֹלָם תְּזַה וּבְעוֹלָם הַפָּא. וּכְמוֹ שְׁהֶם
 מְנַעוּ דְרַכִּים וּשְׁבִילִים מִבְּנֵי הָעוֹלָם – כִּף
 גַּם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַע מֵהֶם דְרַכִּים
 וּשְׁבִילִים שֶׁל רַחֲמִים לְרַחֵם עֲלֵיהֶם
 בְּעוֹלָם תְּזַה וּבְעוֹלָם הַפָּא.

רַבִּי אָבָא אָמַר, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יַעֲמְדוּ
 וְיְקוּמוּ לְדִין, וְעֲלֵיהֶם כְּתוּב (דניאל יב) וְאַלְהָה
 לְחַרְפוֹת לְדַרְאוֹן עוֹלָם. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ

סְדוּם קָבִיל לַיהוָה (דף קח ע"ב) בְּסְדוּם בְּגִינִיהָ דְאַבְרָהָם:

וּתְבַט אִשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו, מֵאַחֲרֶיהָ מִיבְעֵי לֵיהּ, אֶלֶּא
מִבְּתַר שְׂכִינְתָּא. רַבִּי יוֹסִי אָמַר מִבְּתַר־הָ
דְלוּט, דְּמַחְבְּלָא אָזִיל אֲבַתְרִיהּ, וְכִי אֲבַתְרִיהּ אָזִיל,
וְהָא הוּא שְׂדֵר לֵיהּ, אֶלֶּא בְּכַל אֲתַר דְּהוּה אָזִיל לוּט
אֲתַעֲבַב מְחַבְּלָא לְחַבְּלָא, וְכַל אֲתַר דְּאָזִיל בְּבַר וְשָׁבִיק
לְאַחֲזִרִיהּ הוּה מְהַפֵּךְ לֵיהּ מְחַבְּלָא.

וּבְגִין כֶּךָ אָמַר לֵיהּ אַל תְּבַט אַחֲרֶיךָ דְהָא אָנָּא
אַחְבַּל בְּתַרְךָ, וְעַל דָּא כְּתִיב וּתְבַט אִשְׁתּוֹ
מֵאַחֲרָיו וְחִמַּת מְחַבְּלָא. כִּדִּין וְתַהֵי נְצִיב מְלַח. דְּהָא
בְּכַל זְמַנָּא דְּמַחְבְּלָא לָא חָמִי אַנְפּוּי דְּבַר נָשׁ (נִיֵּא אַחֲמִי
אַנְפּוּי לְבַר נָשׁ) לָא מְחַבִּיל לֵיהּ. כִּיּוֹן דְּאַתְתִּיהּ אַחְדַּרְת
אַנְפָּהָא לְאַסְתַּכְּלָא אֲבַתְרִיהּ מִיַּד וְתַהֵי נְצִיב מְלַח.

לשון הקודש

אותו המשחית.

וְלִכְּנָן אָמַר לוֹ אַל תְּבַט אַחֲרֶיךָ, שְׁהֵי
אֲנִי מְחַבֵּל אַחֲרֶיךָ. וְעַל זֶה כְּתוּב וּתְבַט
אִשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו, וְרָאֵתָה אֶת הַמְּשַׁחֵת,
אִזּוּ וְתַהֵי נְצִיב מְלַח. שְׁהֵי כֹל זְמַן
שְׁהַמְּשַׁחֵת אֵינוֹ רוֹאֵה אֶת פְּנֵי הָאִישׁ
וּפְרָאָה פְּנֵי לְאִישׁוֹ, הוּא אֵינוֹ מְשַׁחֵת אוֹתוֹ.
כִּיּוֹן שְׁאַשְׁתּוֹ הַחֲזוּרָה פְּנִיָּה לְהַסְתַּבֵּל
אַחֲרָיו, מִיַּד וְתַהֵי נְצִיב מְלַח.

קבלו אותו, חוץ ממלך סדם שקבל אותו
בסדם משום אברהם.

וּתְבַט אִשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו, הִיָּה צְרִיךְ לְכַתֵּב
מֵאַחֲרֶיהָ? אֶלֶּא מֵאַחַר הַשְּׂכִינָה. רַבִּי יוֹסִי
אָמַר, מֵאַחֲרָיו שֶׁל לוּט, שְׁהַמְּשַׁחֵת הִיָּה
הוֹלֵךְ אַחֲרָיו. וְכִי אַחֲרָיו הִלֵּךְ, הָרִי הוּא
שֶׁלָּה אוֹתוֹ? אֶלֶּא כֹל מְקוֹם שֶׁהִלֵּךְ לוּט,
הִתְעַבֵּב הַמְּשַׁחֵת לְהַשְׁחִית, וְכֹל מְקוֹם
שֶׁהִלֵּךְ בְּבַר וְהִשְׁאִיר לְאַחֲזִרִיו, הִיָּה הוֹפֵךְ

רַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי יוֹסֵי הָיוּ קְיָיְמֵי יוֹמָא חַד וְעַסְקֵי
 בְּהַאי קָרְא, אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר בְּתִיב, (דברים ח)
 אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנֹת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם, לֹא תַחֲסֹר
 כָּל בָּהּ. הֲאִי בָּהּ בְּהּ תִּירֵי וּמִנֵּי אִמְאֵי. אֱלֹא הָא
 אֲתִמָּר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פָּלִיג פֶּל עַמִּין וְאַרְעָאן
 לְמִמֵּנָן שְׁלִיחֵן, וְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל לָא שְׁלִיט בָּהּ
 מְלֹאכְאָ וְלֹא מְמַנָּא אַחֲרָא אֱלֹא אִיהוּ בְּלַחֲדוּדֵי, בְּגִין
 כִּד אֲעִיל לְעַמָּא דְלֹא שְׁלִיט בָּהּ אַחֲרָא לְאַרְעָא דְלֹא
 שְׁלִיט בָּהּ אַחֲרָא.

תָּא חַזֵּי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב מְזוּנָא תַמָּן
 בְּקַדְמֵיתָא וּלְבַתָּר לְכָל עֲלֵמָא. כָּל שְׂאֵר עַמִּין
 עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת בְּמִסְכְּנֹת, וְאַרְעָא
 דְיִשְׂרָאֵל לָאו הָכִי, אֱלֹא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲתִזֵּן בְּקַדְמֵיתָא
 וּלְבַתָּר כָּל עֲלֵמָא.

לשון הקודש

את העם שלא שולט בהם אחר לארץ
 שלא שולט בה אחר.

בא ראה, הקדוש ברוך הוא נותן מזון
 שם בתחלה, ואחר כך לכל העולם. כל
 שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות
 בעני, וארץ ישראל לא כך, אלא ארץ
 ישראל נזוגית בתחלה ואחר כך כל
 העולם.

רבי אלעזר ורבי יוסי היו עומדים יום
 אחד ועוסקים בפסוק הזה. אמר רבי
 אלעזר, פתוב (דברים ח) ארץ אשר לא
 במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל
 בה. לשם מה פעמים בה בה? אלא הרי
 נאמר שהקדוש ברוך הוא חלק את כל
 העמים והארצות לשלושים ממנים,
 ובארץ ישראל לא שולט מלאך ולא
 ממנה אחר, אלא הוא לבדו, לכן הכנים

וּבְגִין כִּדְ אַרְצֵי אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנֵי תֹאכַל בָּהּ לֶחֶם.
 אֲלֵא בְּעֵתֵירוּ בְּסַפּוּקָא דְכִלָּא תֹאכַל בָּהּ וְלֹא
 בְּאַתְרֵי אַחְרָא. בָּהּ בְּקִדְיֵישׁוּ דְאַרְעָא, בָּהּ שְׂרִיָּא
 מֵהִימְנוּתָא עֲלָאָה. בָּהּ שְׂרִיָּא בְּרִכְתָּא דְלַעֲיֵלָא, וְלֹא
 בְּאַתְרֵי אַחְרָא.

תָּא חַזֵּי כְּתִיב בְּגִין יי בְּאַרְצֵי מִצְרַיִם. עַד הֲכֵא לֹא
 אֲתִידַע בְּגִין יי אִי הוּא אַרְצֵי מִצְרַיִם, וְאִי אִיהוּ
 אַרְצֵי סְדוּם, (דף קט ע"א) וְאִי אִיהוּ בְּגִין יי דְאַקְרִי בְּגִין עַדְוִן.
 אֲלֵא בְּגִין יי דְאִית בֵּיהּ סַפּוּקָא וְעַדְוִנָא דְכִלָּא, הֲכֵי
 נָמִי הוּא סְדוּם וְהֲכֵי נָמִי מִצְרַיִם. מַה בְּגִין יי לֹא
 אֲעֲטְרִיד בַּר נָשׁ לְאַשְׁקָאָה לֵיהּ, אֲזִיף מִצְרַיִם לֹא
 אֲעֲטְרִיד אַחְרָא לְאַשְׁקָאָה לֵיהּ, בְּגִין דְּנִילוּם אִיהוּ
 אֲסִיק וְאַשְׁקִי לְכָל אַרְעָא דְמִצְרַיִם.

תָּא חַזֵּי, מַה כְּתִיב, (זכריה יד) וְהָיָה אֲשֶׁר לֹא יַעֲלֶה

לשון הקודש

מִצְרַיִם וְאִם הוּא אַרְצֵי סְדוּם וְאִם הוּא בְּגִין
 הוּא שְׂנֵקְרָא בְּגִין עַדְוִן. אֲלֵא בְּגִין הוּא שְׂנֵיִשׁ בּוֹ
 סַפּוּק וְעַדְוִן שֶׁל הַכֹּל, כִּדְ גַם הֵיחָדָה סְדוּם
 וְכִדְ גַם מִצְרַיִם. מַה בְּגִין הוּא לֹא עֲרִיד אֲדָם
 לְהִשְׁקוּתוֹ, אִף מִצְרַיִם לֹא עֲרִיד אַחַר
 לְהִשְׁקוּתָהּ, מִשּׁוּם שֶׁהִנְיִלוּם עוֹלָה וּמִשְׁקָה
 אֵת כָּל אַרְצֵי מִצְרַיִם.

בַּא רְאָה מַה כְּתוּב, (זכריה יד) וְהָיָה אֲשֶׁר

וְלִבְנֵי אַרְצֵי אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנֵי תֹאכַל בָּהּ
 לֶחֶם, אֲלֵא בְּעֵשֶׂר, בְּסַפּוּק שֶׁל הַכֹּל
 תֹאכַל בָּהּ וְלֹא בְּמָקוֹם אַחֵר. בָּהּ בְּקִדְשֵׁי
 הָאָרֶץ, בָּהּ שׁוֹרָה הָאִמּוּנָה הַעֲלִיּוֹנָה, בָּהּ
 שׁוֹרָה הַבְּרָכָה שְׁלֹמֵעֵלָה, וְלֹא בְּמָקוֹם
 אַחֵר.

בַּא רְאָה, כְּתוּב בְּגִין הוּא אַרְצֵי מִצְרַיִם.
 עַד כֵּן לֹא נֹדַע בְּגִין הוּא אִם הוּא אַרְצֵי